21/1/90

127

వీరభద్రరావు పమ్మి

"పిల్ల పెళ్ళికెదిగి గుండెలమీద కుంపటిలా ఉంది. మీకసలు ఆ విషయమే పట్టనట్టుగా ఉంది. అసలు సీత పెళ్ళిచెయ్యదల్చుకోలేదా?"

సుభద్ర భర్తతో అంది.

అనంతరామయ్య నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

"ఏమడిగినా సమాధానం చెప్పరు. మీ ఉద్దేశం ఏమిటి?" ఆమె మాటల్లో కొంచెం కోపం, కొంచెం ఉక్రోషం ధ్వనించాయి.

"చూడు—దానికి నేను తండ్రిని. దానిపట్ల తల్లిగా నీకెంత బాధ్యతవుందో—తండ్రిగా అంతకుమించిన బాధ్యత నాకూ ఉంది. నా బాధ్యతలు గుర్తుచెయ్యడం నాకిష్టం ఉండదు."

అతను కోప్పడకుండా సాదాగా సమాధానం చెప్పాడు.

ఆ దంపతులమధ్య కూతురుకి సంబంధించిన సంభాషణ జరగడం అది మొదటిసారి కాదు.

అలాగని అతను కూతురుకి సంబంధాలు చూడ్డం విషయంలో ఏమాత్రం శ్రద్ధ చూపిస్తున్నట్టుగా లేదు

తల్లిగా ఆవిడ చాలా బెంగపెట్టుకుంది.

కూతురి పెళ్ళి చెయ్యాలి... సీత పెళ్ళి చెయ్యాలి.

పగలు, రాత్రి—నిద్రలోను, మెలకువలోను ఆమెకి అదే ఆలోచన.

అనంతరామయ్య ప్రభుత్వోద్యోగిగా పనిచేసి రిటైరైపోయి ఆర్నెల్లయ్యింది. పెన్షన్, గ్రాట్యుటీ, కమ్యుటేషన్ సెటిలయ్యాయి. ఓ లక్షరూపాయల పైచిలుకు డబ్బులొచ్చాయి. జాగ్రత్తగా వాటిని బ్యాంక్‌లో వేసుకున్నాడు.

సర్వీసులో ఉండగా లోన్‌తో కట్టుకున్న చిన్న ఇల్లువుంది. అతనికి అంతకుమించి వేరే ఆస్తిలేదు. ఇద్దరు కూతుళ్ళు గ్రాడ్యుయేట్లు అయి పెళ్ళికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. తన దగ్గరున్న డబ్బుతో ఇద్దరికీ పెళ్ళిచేసి పంపిస్తే పెన్షన్ తప్ప వేరే ఆధారంలేదు. అతనికున్నది చిన్న ఇల్లు. అద్దెకిచ్చే అవకాశం లేదు.

ఏ రోగమో, రొష్టోవస్తే డబ్బుకి కటకటలాడిపోవాలి. పోనీ ఉన్న డబ్బుతో పెళ్ళిళ్ళుచేసి పంపేద్దామంటే అంతటితో బాధ్యత తీరిపోదు. పండగలని, పబ్బాలని, గుడ్డలనీ అల్లుళ్ళకి బహుమతులని, పిల్లలకి పురుళ్ళనీ, బాలసారెలనీ... ఒక గొడవకాదు.

ఇవన్నీ ఆయ్యేసరికి తను జీవచ్ఛవంలా మిగిలిపోతానని అతనికి తెలుసు.

అందుకే అతను పిల్లల పెళ్ళివిషయం తలబెట్టకుండా వేరే ఆలోచనలో ఉన్నాడు. తన మనసులో ఆలోచన భార్యకి చెప్పలేదు. చెబితే... ఆవిడ అంత ఎత్తున లేస్తుందని అతనికి తెలుసు.

భర్త మనసులో ఏముందో సుభద్రకి తెలియదు. ఆమె పెద్దగా తెలివైందికాదు. సంసారం సజావుగా సాగించడానికి సరిపడితే తెలివితేటలు మాత్రం ఉన్నాయి.

"ఏమ్మా! పిల్లలకి పెళ్ళిచెయ్యరా?" అని చుట్టుపక్కలవాళ్ళు, చుట్టాలు అడుగుతుంటే ఆమెకి మనసు చివుక్కుమంటూంటుంది.

భర్తతో ఆ విషయం చెప్పి చెప్పి ఆమె విసిగిపోయింది.

'ఇన్నేళ్ళువచ్చి ఈయనకి బాధ్యత పట్టదేమిటి?' అనుకుంటుంది.

అనంతరామయ్య తన మనసులో ఉన్న ఆలోచనని కార్యరూపంలో పెట్టడం మొదలుపెట్టాడు.

ఓరోజు మేస్త్రీ వచ్చి ఆ ఇల్లంతా చూశాడు. డాబామీదకి ఎక్కాడు. సుద్దముక్కలో ఏవోలైన్లు గీసాడు.

మేస్త్రీ వెళ్ళిపోయాక— "ఎందుకతను వచ్చాడు?" అనడిగింది సుభద్ర.

"డాబామీద గది వేద్దామనుకుంటున్నాను" అనంతరామయ్య సమాధానం వినేసరికి ఆవిడకి కోపం నషాళానికంటింది.

"ఓపక్క పిల్లలు పెళ్ళికెదిగారు. వాళ్ళనో ఇంటివాళ్ళని చెయ్యకుండా మళ్ళీ గదివేస్తారా? మీకసలు బాధ్యత ఉందా? ఇవేం పనులు" అని మొదలుపెట్టి భర్తని ఉతికి ఆరవేసింది.

అన్నీ విని అతను నవ్వాడు.

శిష్యుడి అజ్ఞానం తెలుసుకుని నవ్విన యోగిలా నవ్వాడు.

"పిచ్చిదానా! నేను ఒక ఆలోచన చేశానంటే దానివెనకాల బోలెడు కథ ఉంటుంది. అలా చూస్తూవుండు. ఏం చేస్తానో..." అన్నాడు.

డాబామీద గది తయారైంది.

'అద్దెకివ్వబడును' అన్న బోర్డుకూడా వేళ్ళాడింది. మర్నాటి నుంచే అద్దెకోసం మనుషులు రావడం ప్రారంభమైంది

ఆ పట్నంలో నీటి ఎద్దడివుంది. అందువల్ల పెళ్ళయినవారికి అద్దెకివ్వనని ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు అనంతరామయ్య.

బ్రహ్మచారులు గదికోసం వస్తే—

"నీ కులమేమిటి?"

"నీ గోత్రమేమిటి?"

"పెళ్ళి ఎందుకు చేసుకోలేదు."

"ఎప్పుడు పెళ్ళి చేసుకుంటావ్?"

"మేనరికం ఏదైనావుందా"

"నీ పుట్టిన తేదీ ఏమిటి?" లాంటి ప్రశ్నలు వేసి—పదిమందిని తిరగ్గొట్టి పదకొండోవాడికి గది అద్దెకిచ్చాడు.

ఆ పదకొండోవాడి పేరు లక్ష్మీవరప్రసాద్...

అతను ఆ పట్నంలో ఎల్ ఐసిలో పనిచేస్తున్నాడు. మనిషి నెమ్మదస్తుడు. మంచివాడు. ఇంటిదగ్గర బాధ్యతలు లేనివాడు. జాగ్రత్తగా ఉద్యోగం చేసుకుంటూ తనపనేదో తాను చూసుకుంటాడు.

రోజూ సాయంత్రం ఏడుగంటలకి హోటల్లో భోజనంచేసివచ్చి ప్రసాద్ పుస్తకం చదువుకుంటూ తనగదిలో కూర్చుంటాడు.

సరిగ్గా అదే టైమ్‌కి అనంతరామయ్య కూడా భోజనంచేసి ప్రసాద్ దగ్గరకి చేరతాడు.

ఇహ అక్కణ్ణుంచి తన ఉద్యోగానుభవాలు, జీవితానుభవాలు ఏకరువు పెడతాడు.

అతను చెప్పేనదంతా శ్రద్ధగా వింటాడు ప్రసాద్.

ఇది రోజూ జరిగే కార్యక్రమం.

ఇలా ఓ వారం గడిచేసరికి...

అనంతరామయ్య తను ఉద్యోగంలో చేరిన కొత్తలో జరిపిన ప్రేమ వ్యవహారం చెప్పడం మొదలెట్టాడు.

తను ఓ రిటైర్డ్ ఉద్యోగి ఇంట్లో గది అద్దెకు తీసుకొని ఉండేవాడు. ఆ ఇంటి ఓనర్‌కి ఇద్దరు కూతుళ్ళు. కొడుకుల్లేరు. అందులో పెద్దమ్మాయి చాలా అందంగా, బుట్టలోలకులు పెట్టుకొని, పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో చలాకీగా ఉండేది. మనిషి ఎంత చలాకీగావున్నా మనిషి భయస్తురాలు. మొదట్లో తను ఆమెను వీలైనపుడల్లా చూస్తుండేవాడు. ఆమె భయపడేది. ఎంతైనా తల్లిచాటు బిడ్డకదా! తను విసుగుచెందకుండా, పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా ఆమె వెంటపడ్డాడు. కళ్ళతో ఆమెపట్ల తనకున్న ఆరాధనాభావం తెలియజేశాడు. కొన్నాళ్ళకి ఆమె గ్రహించింది.

ఓసారి ఏదో పండుగకి వస్తే—బొబ్బట్లు తీసుకొని ఆమె అతనిగదికి వచ్చింది. అతనామె చెయ్యిపట్టుకొని "నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నువ్వులేకపోతే నాకు జీవితమే లేదు" అన్నాడు.

"చెయ్యివదలండి. అమ్మచూసిందంటే చంపుతుంది" అంది.

"అంటే మీ అమ్మ చూడకపోతే అభ్యంతరం లేదన్నమాట" అన్నాడు.

"లేదు" అన్నట్టుగా ఆమె సిగ్గుపడుతూ తల ఊపింది.

అనంతరామయ్య ఆవేళ్టికి కథ చెప్పడం ఆపాడు. ప్రసాద్ మనసు ప్రేమకోసం పరితపించడం మొదలెట్టింది. మర్నాటి నుంచి అతను సీతవేపు దొంగచూపులు చూడ్డం మొదలెట్టాడు. అవును—ఆమె అందంగా ఉంటుంది. బుట్టలోలకులు పెట్టుకుంది. ఆమె పెరట్లో పనిచేసుకుంటున్నపుడు, అతను వాళ్ళ హాల్లో కూర్చొని టి.వి చూస్తున్నపుడు, అతను వాళ్ళింటికి పేపర్‌కోసం వెళ్ళినపుడు—

అవకాశం వచ్చినపుడల్లా— లేనప్పుడు అవకాశం కల్పించుకొని ఆమెకేసి చూస్తున్నాడు.

అవును!

ఆమె కళ్ళు తెల్లకలువల్లా పెద్దగా ఉంటాయి. ఆమె చలాకీగా ఉంటుంది. నిజంగానే ఆమె భయస్తురాలు. ఎంతైనా తల్లిచాటు బిడ్డకదా!

అనంతరామయ్య ఓ నాల్గురోజులపాటు ప్రసాద్ రూమ్‌కి రావడం మానేశాడు. అయిదోరోజు రాత్రి వచ్చాడు. ఆమాటా ఈమాటా మాట్లాడి—

"అన్నట్టు రేపు ఉగాది. నేను ప్రేమించిన అమ్మాయి ఉగాదినాడే బొబ్బట్లు తీసుకొచ్చింది" అన్నాడు.

ప్రసాద్‌కి మనసు ఉవ్విళ్ళూరింది.

పండక్కి తన ఊరు వెడదామనుకున్నవాడు వెళ్ళకుండా ఆగిపోయాడు.

మర్నాడు సీత బొబ్బట్లు తీసుకొచ్చి 'అమ్మ మీకిమ్మంది' అంది.

అతనామె చెయ్యిపట్టుకొని "నేను... నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నీకిష్టమైతే పెళ్ళిచేసుకుంటాను" అన్నాడు.

"చెయ్యివదలండి. అమ్మ చూసిందంటే చంపుతుంది" అని తుర్రున పారిపోయింది.

ప్రసాద్ మనసు ఆనందంతో గంతులేసింది.

ఆ రాత్రి మళ్ళీ అనంతరామయ్య ప్రసాద్ గదికి వచ్చాడు. మళ్ళీ తన ప్రేమకథ చెప్పడం మొదలెట్టాడు.

అతను ప్రేమించిన అమ్మాయి భయస్తురాలు కాబట్టి అతనిగదికి వచ్చేదికాదు. ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడే అవకాశం దొరికేదికాదు. అందువల్ల తనే ఉత్తరాలురాసి ఆమెకి అందజేసేవాడు. ప్రతి ఉదయం నూతిదగ్గరకి ఆమె గది కిటికీ పక్కనుంచి వెళ్ళాల్సివచ్చేది. అలా వెడుతున్నపుడు తనే ప్రేమలేఖ కిటికీలోంచి ఆమెకి అందజేశాడు.

ఆమె కూడా ప్రేమలేఖ అతనికందించేది. అలా రోజూ చెరో ఉత్తరం అందించుకునేవారు.

తను అందించిన ప్రేమని ఆమె అలా అలా అందుకుపోవడం అతనికి ఆశ్చర్యాన్ని, ఆనందాన్ని కలిగించింది.

మళ్ళీ అనంతరామయ్య ఓరోజు తన ప్రేమకథ వినిపించడం మొదలెట్టాడు.

తను ప్రేమించిన అమ్మాయిని ఆ ఇంట్లో కలవడం కష్టంగావుండేది. ఆమె తల్లి ఎప్పుడూ ఆమెమీద ఓకన్ను వేసిఉంచేది.

అందుకని తనని ఓరోజు సాయంత్రం ఊరిచివర పంపుల చెరువుదగ్గర కలవమని ఉత్తరం రాశాడు. ఆమె వచ్చింది. ఇద్దరూ మనసువిప్పి మాట్లాడుకున్నారు. హరిరుద్రాదులు ఎదురైనా పెళ్ళిచేసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

మూడోరోజు సాయంత్రం ప్రసాద్, సీత పంపులచెరువు దగ్గర కలుసుకున్నారు. చేతులు కలుపుకున్నారు. సంజెచీకట్లో పెదాలు కలుపుకున్నారు. హరిరుద్రాదులు ఎదురైనాసరే పెళ్ళిచేసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నారు. ప్రమాణాలు చేసుకున్నారు.

రెండురోజులు పోయాక ప్రసాద్ అనంతరామయ్యని కలిశాడు.

కలిసి సీతని తను ఘోరంగా ప్రేమిస్తున్నానని, ఆమె లేకుండా తనకి జీవితమే లేదని ఆమెను పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్పాడు.

అనంతరామయ్య అంతెత్తున లేచాడు. "నువ్వు మంచి కుర్రాడివని నమ్మి గది అద్దెకిస్తే అభం శుభం తెలియని పిల్లకి ప్రేమపాఠాలు నేర్పి ఆమె మనసు పాడుచేస్తావా? దానికి పెద్ద లక్షాధికారిని తెచ్చి చేస్తాను. నీకు దాంతో పెళ్ళిచెయ్యనుకాక చెయ్యను" అని చెప్పాడు.

ఈమాటలువిని ప్రసాద్, సీత ఇద్దరు అవాక్కయిపోయారు.

మరోవారం తరువాత ఇద్దరూ గుట్టుచప్పుడుకాకుండా గుళ్ళో పెళ్ళిచేసుకున్నారు. ప్రసాద్ వేరేవీధిలో ఇల్లు అద్దెకుతీసుకొని సీతతో కాపురం పెట్టాడు. అనంతరామయ్య భార్యతోసహా వాళ్ళింటికి వెళ్ళి "శీఘ్రమేసుపుత్ర ప్రాప్తిరస్తు" అని ఆశీర్వదించి వచ్చాడు

ఇంటికొచ్చాక "అతను సీతని పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్పినపుడే—ఆ పెళ్ళి మనమే జరిపిస్తేపోయేదికదా!" అంది భార్య.

అనంతరామయ్య నవ్వాడు. గీతకారుడు అర్జునుని అమాయకత్వాన్ని చూసి నవ్వినట్టు నవ్వాడు.

"వెర్రిదానా! మనమే ఆ పెళ్ళిచెయ్యచ్చు. కాని, పెళ్ళిచెయ్యాలంటే కనీసం పదివేలు ఖర్చవుతుంది. కుర్రాడి తరఫువాళ్ళు కట్నాలు అడగొచ్చు. కానుకలడగొచ్చు. అవన్నీ ఇస్తేతడిసిమోపెడవుతుంది. అందుకే ఈ పద్ధతి అనుసరించాను" అన్నాడు.

"ఇంక గీత పెళ్ళి చెయ్యాలి" అనుకున్నాడు మనసులో అనంతరామయ్య.

ప్రసాద్ ఖాళీచేసిన గదికి మున్నాలువేయించి "గది అద్దెకివ్వబడును' అని బోర్డు తగిలించాడు.

మర్నాటినుంచే బ్రహ్మచారులు అద్దెగదికోసం రావడం ప్రారంభించారు.